

# El Govern més adient

written by Agustí Soler | 29 de maig de 2018

El M.H. Sr. Quim Torra ha presentat el seu govern, un grup de patriotes que miraran de posar fil a l'agulla a una política encaminada a donar forma com més aviat millor a la República catalana. En aquest govern, format per tretze consellers (dels quals n'hi ha dos a la presó i dos a l'exili) hi ha tres dones i deu homes i sembla que aquest fet ha aixecat polseguera, molta més de la que hom podia imaginar i, n'estic segur, començant pel mateix president.

Voldria referir-me als comentaris de dos prestigiosos analistes –a qui tinc tota l'estima i respecte– com són Ramon Cotarelo i Vicent Partal en referència a la famosa paritat encara avui dia en voga en segons quins cercles. El primer comentari, ras i curt, irònic i amb una mica de mala bava, val a dir-ho, fa anar des del Twitter això: “Claro, claro. Mala pata ¿verdad? Es que no se postulan. En fin...”. Sap greu que un magnífic analista i articulista com Cotarelo doni una argumentació tan pobra. Aquí haurem d'esmentar la resposta que dona a la dirigent de la CUP, Mireia Boya, que ha iniciat la “tertúlia” –on hi participa en Cotarelo– la piulaira que signa Júlia: “Ponsatí, Forcadell, Serret, Bassa... No s'han pogut restituir perquè elles ho han decidit. No sabem a quantes se'ls ha preguntat si volen ser conselleres i han dit que no...”. La piulada de la Júlia més explícita impossible.

Per un altre costat, Vicent Partal, en el seu editorial a *Vilaweb* titulat “Un govern aclaridor” posa tota la carn a la graella dirigint l'artilleria cap al president Torra tot dient: “un govern valent que només té un defecte greu: l'escandalosa manca de paritat entre homes i dones. Significa un pas enrere important que no té justificació ni encara tenint en compte les complicades circumstàncies que sí que han envoltat la formació”. Doncs sí, complicades circumstàncies, en pot estar ben segur. Potser diríem millor: complicades i

excepcionals circumstàncies... A sota l'article hi ha un parell de comentaris que val la pena esmentar on queda ben clar que això "d'escandalosa" no ho comparteix tothom ni de lluny. Un diu senzillament que el que cal "és posar-hi les persones més adients sense que el seu gènere primi o penalitzi". Va signat per Josep Selva. L'altre, signat per Eva Salas, és prou eloqüent: "Si la igualtat-paritat vol dir que les dones fem servir eixos a l'abast per escalar i corrompre'ns dintre d'un sistema depredador que perpetuem sense combatre, jo no la vull. Prefereixo el compromís amb uns valors, abans". Cal anar amb molt de compte. L'exemple de les Soraya Saenz de Santamaria, Inés Arrimadas, Susana Diaz, són ben evidents.

Paritat, no paritat. Fa més de vint anys que es va obrir un nou camí, un nou debat sobre la política de les dones. Ja no es tractava de plantejar la igualtat home-dona sinó senzillament de plantejar la diferència. A Barcelona, el 19 de desembre del 1999, es presentà la jornada *El tòpic de la igualtat*, organitzada per la Regidoria de Drets Civils, on participaven Lia Zigarini i Luisa Muraro, filòsofes, de la Llibreria de dones de Milà, autores de l'estudi *El final del patriarcat*, que fou traduït al català, una publicació que iniciava un procés històric que canviarà substancialment el pensament al voltant del feminisme. Potser valdria la pena reprendre aquest debat que ha quedat força oblidat.

Acabo amb una anècdota que és prou significativa i posa una mica de "llum" a aquesta preocupació tan sentida per alguns sobre la paritat. A la població de Garachico, a l'illa de Tenerife, que té uns cinc mil habitants, en virtut de les eleccions municipals de l'any 2011 es va presentar una candidatura exclusivament femenina la qual fou rebutjada per la Junta Electoral argumentant que allò anava contra la Llei de la paritat. Que un grup de dones soles pogués governar un Ajuntament, no podia ser de cap manera. La cap de llista, Pilar Merino, va protestar tot dient que això de la paritat estava bé feia 40 o 50 anys. No hi hagué res a fer. El curiós

del cas és que la llista era de caire conservador i els suposats contrincants d'esquerres, el PSOE, foren els qui la varen denunciar...

Crec que entre tots, abans de dir o escriure segons què, hauríem de no tractar segons quins temes amb tanta lleugeresa, en aquest cas la paritat. Són qüestions que vénen de temps i no resoldrem pas amb grans titulars o tuits amb to burleta. El debat fa temps que és damunt la taula. Muraro i Zigarini ho defineixen així: "El pensament de la diferència és que assumim el nostre dret de ser diferents i que aquesta diferència, que és la nostra (la de les dones) sigui portada a totes les formes de relació i, naturalment, a la manera de fer política. Cal que sigui un valor social i moral reconegut. Aquest nou pensament tampoc no busca cap confrontació amb l'home. Cal senzillament que cadascú sigui el que és. El planeta Terra és un i som homes i dones per compartir-lo".

Sabem, n'estem convençuts, que aquest Govern farà tot el que podrà i més. Alguns consellers ens agradaran més o menys però cal que se'ls doni tota la confiança i tinguin tot el nostre suport. No esperem d'ells altra cosa sinó lluita i coratge.